

תת"ע 10258/03/16 - מדינת ישראל נגד שי דוד בוימן - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10258-03-16 מדינת ישראל נ' שי דוד בוימן

בפני	כבוד השופטת ענת יהב-שופטת
מאשימה	מדינת ישראל ע"י עו"ד ליאור קליין
נגד	
נאשמים	שי דוד בוימן - בעצמו

החלטה

לפי סעיף 182 סייפא לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי מצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

מבוא:

כנגד הנאשם הוגש דו"ח תנועה מסוג ברירת משפט בגין נהיגה ברכב כשהוא נוהג מצד שמאל לקו הפרדה רצוף המסומן על פני הכביש, כאשר בצידו הימני לא נמצא קו מקוטע, בניגוד לתקנה 36 (ג) לתקנות התעבורה.

הנאשם ביקש להישפט, וביום 27.3.16 בדיון ההקראה כפר במיוחס לו, כשהסביר שהשוטר, לדעתו, טעה בפירוש הסיטואציה כפי שנגלתה בפניו, שכן לטענתו, יצא מחנייה של בית דפוס הנמצא במקום, בנהיגה אחורנית, תוך שהוא מתיישר בתוך הנתיב, ובלשונו: "אני הגעתי ביום האירוע.. לבית דפוס.. ואני ניסיתי לצאת מחניון, השוטר עצר אותי באמצע הכביש ולא הבין נכון את הסיטואציה, לא הבין שיצאתי מחנייה, אלא חשב שאני הגעתי בנהיגה משמאל לקו הפרדה הרצוף" (עמ' 1 ש' 7-12).

דיון ההוכחות נשמע ביום 30.5.16

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העיד עד אחד, **רס"ר קונסטנטין איסטומין** (להלן: "השוטר") :

באמצעותו הוגש דוח התנועה על נסיבותיו - **1/ת**, ממנו עולה כי מדובר בביצוע פניית פרסה כאשר לצורך כך, עבר הנאשם על גבי קו הפרדה רצוף.

העד הסביר שהדוח נרשם מאוחר יותר ולא ניתן בזמן אמת לנאשם ביד, ומנה מס' סיבות אפשריות לכך: מקום סואן, הזדרז למקום אירוע אחר, או הפרעה לא הגיונית לתנועה, (עמ' 3 ש' 17 - 18).

בחקירתו הנגדית- הבהיר שטעה ברישום מקום וכיוון נסיעתו, שכן, לא נהג מכיוון רח' מרמורק לרח' דיזינגוף, שאז מדובר בשני רחובות המקבילים זה לזה, והמשמעות שלא יכול לראות את ביצוע העבירה, אלא נהג מרח' הוברמן ופנה ימינה לרח' דיזינגוף (עמ' 4 ש' 1 - 2).

מסביר שחתימת הנאשם אינה מתנוססת על גבי הדוח בהמשך לתגובתו של הנאשם "עשיתי טעות" - שהיא ראשית הודייה, שכן, כפי שפורט תחילה, הדוח לא נרשם במעמד הנאשם.

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד לטובתו כעד יחיד:

בחקירתו הראשית הסביר שהגיע לדיזינגוף מכיוון רח' בורלא, ולכן בשום שלב לא הוצרך לבצע פניית פרסה כדי להגיע למחוז חפצו. הסביר, כפי שטען בכפירתו, שנכנס לחניית בית הדפוס המצוי במקום בדיזינגוף מס' 4 ולא 10, כפי שנרשם בדוח השוטר בת/1, ומשסיים את עיסוקיו, ומכיוון שמדובר בחנייה צרה, הרי שיצא ממנה בנסיעה אחורנית, וכשהיה בתוך נתיב הנסיעה החל להתיישר, אז, לפי דעתו, ראה אותו השוטר ופירש זאת כפניית פרסה והתיישרות (עמ' 5 ש' 1 - 15). כמו כן, אומר שבשלב יציאתו הניידת עדיין עמדה ברמזור אדום בכיוון נסיעתה ימינה. רק כשפנה ימינה ראה את הסיטואציה אותה תיאר.

אומר שהשוטר עצר לידו תוך שהוא מפריע לתנועה, ביקש לצלם את רישיון הנהיגה שלו, כשהוא אומר שיקבל דוח. בשום שלב לדבריו, לא נתבקש ולא נתן תגובה למעשה (עמ' 5 ש' 20).

בחקירתו הנגדית, כפר במתואר בת/1, הגיש שתי תמונות שצילם במקום-נ/1, מהן ביקש ללמוד שממקום הרמזור, שם עמד השוטר, לא ניתן לראות את אשר תיאר השוטר.

במהלך חקירתו הנגדית הוגשה סקיצה אותה ביצע הנאשם מטעם התביעה, זאת אך ורק לצורך תיאור המקום על נתיביו - סומן ת/2

הסביר שראה את הניידת לאחר שהתיישר בתוך הנתיב, כשהיא פונה ימינה (עמ' 8 ש' 26 - 30), עמד על כך שתוך כדי הנסיעה ברורס ראה מה קורה מלפניו ככל שזה נוגע לניידת המשטרה, שכן במהלך כך הסתכל לאחור ולפנים (עמ' 9 ש' 1 - 2).

בסיכומי ב"כ המאשימה:

ביקשה לקבוע כי השוטר העיד באופן עיקבי ואמין, לדבריה, ראה את ביצוע העבירה- ביצוע פניית הפרסה, תוך כדי מעבר על פני הקו הרצוף. מבקשת ללמוד מכך, שהנאשם לא עימת את השוטר עם נסיבות ביצוע העבירה שעניין זה לא

נסתר ובסופו של דבר מבקשת להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה.

בסיכומי הנאשם:

חזר על תיאור הנסיבות כפי שעשה לאורך כל המשפט, שהשוטר טעה בסיטואציה אותה ראה וטעה לפרשה כביצוע העבירה. אומר שחקר על אשר ראה לנכון, כאשר נסיבות ביצוע העבירות מטעמו הוכחו לאורך כל הדרך. מציין שהשוטר לא זוכר את הנסיבות, כיוון שמאז רשם לו את הדוח עצר מאות נהגים מאז. מבקש מבית המשפט לזכות אותו בגין כך, שהעבירה לא בוצעה.

דין והכרעה:

כפי שצינתי בראשית ההחלטה, נותר בליבי ספק לגבי האירוע אשר אירע, ומהו אותו האירוע אותו ראה השוטר ועל כן, מצאתי לזכות את הנאשם.

תיק זה מבוסס בעיקרו על גרסת השוטר אל מול זו של הנאשם, כאשר כל נתון נוסף יש בו כדי לחזק או להחליש גרסה זו או אחרת.

בחקירת השוטר אומר: " **אין לי תשובה למה כתבתי מרמורק ולא הוברמן**" (עמ' 4 ש' 1-2), כבר כאן יאמר, כי הטעות בדבר כיוון הגעתו של השוטר, אשר מציין כי הגיע מכיוון רח' אשר לא ממנו הגיע יש בה כדי להחליש את גרסתו, שכן אף אם תיקן זאת בחקירתו הנגדית יש בטעות זו טעם לפגם ככל שזה נוגע לדיוק בנסיבות ובעובדות הנוספות המצוינות בדוח.

ספק זה אף מתחזק, נוכח העובדה, שהשוטר מציין שהדוח לא נרשם במקום ובמעמד הנאשם אלא מאוחר יותר וכפי שענה בחקירתו הראשית לענין הסיבות לכך: " **זה יכול להיות מכמה סיבות, ייתכן וזה היה בדרך לאירוע, לפעמים אי אפשר לעצור את הרכב באותו מקום, כי מדובר במקום סואן... נזק מול תועלת**" (עמ' 3 ש' 17-19).

לענין זה, לא הובאה כל ראיה בדבר זמן רישום הדוח, כאשר ידוע בבירור מעדותו של השוטר, שזה שנרשם מאוחר מרגע ביצוע העבירה. מכאן, שייתכן שנפלו פגמים נוספים בעובדות המצוינות בדוח.

כך, לא הובאה ראיה בדבר רישום הנסיבות בקצרה על גבי טיוטה סמוך לאירוע על מנת שיוכל לזכור את נסיבות ביצוע העבירה, כמו גם תגובת הנאשם אשר לא חתם על הדוח וטען כי מעולם תגובה זו לא נאמרה מפיו.

ברור כי ככל שרישום הדוח התרחק מזמן האירוע כך גם המשקל בדבר דיוקו, בעיקר אם השוטר היה בדרכו לאירוע כפי שציין בחקירתו, שאז לא ניתן לשלול כי זכרוננו מתעתע בו.

כאשר מדובר במקרה אשר השוטר אינו זוכר דבר והוא ניבנה אך ורק מן הרשום בדוח (כפי שקורה ברובם המכריע של הדוחות), אזי תיקון פרט מהותי שכזה יש בו כדי להטיל ספק ממשי בשאר העובדות אשר מצוינות בדוח. כאן המקום להוסיף, כי איני יכולה לקבל את דברי השוטר בדבר "זכרוננו" לעניין נסיעה רצופה ימינה מרח' הוברמן לרח' דיזינגוף (כאשר מלכתחילה טעה בשם הרח'), שכן נתון זה לא הוזכר בדוח ת/1, ולא נראה לבית המשפט שלאחר פרק זמן של מס' חודשים וכתובת עשרות דוחות יכול השוטר לזכור נתון אשר לא מצוין באופן ברור ודווקני בדוח.

השוטר והנאשם שניהם העידו באופן אמין ועקבי, אלא שהעובדה שהשוטר מעיד אך ורק מן הרשום, אל מול עדותו של הנאשם אשר העיד ברגש כשהוא מנסה בכל כוחו להצביע בפני בית המשפט על הכשלים בדוח, כשהוא חוזר באופן עיקש על דבריו ולא משנה מהם, תוך שהוא מביא ראיות מצולמות מן המקום ואף משרטט סקיצה בה השתמשה התובעת, בכל אלו יש כדי להותיר ספק סביר אם לא למעלה מכך, בדבר ביצוע העבירה המיוחסת לו.

איני מקבלת את עמדת התביעה אשר מבקשת לקבוע כי בהעדר שאלות בחקירה נגדית לשוטר לעניין נסיבות ביצוע העבירה מטעמו של הנאשם, הרי שעדות זו לא נסתרה, מן הסיבה שמדובר בנאשם צעיר ימים (חייל בסדיר), אשר למן ההתחלה כפר בנסיבות באופן מפורט למדי ובעצם כל ניסיונו בחקירה היה להראות כי השוטר לא יכול היה לראות את אשר תיאר בת/1 ובהחלט ניתן לראות בכך חקירה לעניין נסיבות ביצוע העבירה.

לאור כל זאת, ובשקלול זמן רישום הדוח שלא הוכח ויש בו כדי לטעת ספק, הטעות בדוח השוטר בת/1 שיש בה כדי להשליך על עובדות נוספות בדוח כפי שפירטתי לעיל ובהעדר נתון מכריע וכבד משקל, הרי שלא יכולתי להעדיף באופן ברור גרסה זו על פני אחותה, ובשים לב, כי על בית המשפט להזהיר עצמו משנה זהירות במצב דברים שכזה, לא אוכל לקבוע כי התביעה עמדה בהוכחת העבירה במידה הנדרשת במשפט הפלילי ואני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ו, 20 יוני 2016, במעמד הצדדים.